

Děda

Na počátku léta roku 2000 dostal můj děda infarkt. Dozvěděl jsem se o tom několik hodin po tom, co se to stalo. Zděsil jsem se, ale následovalo uklidnění, neboť nebyly žádné komplikace a mělo se brzy začít s léčbou. Následující den však přišel opravdový šok. Děda měl nezhoubný nádor na mozku o kterém nikdo nevěděl, což způsobilo, že při léčbě infarktu kdy se rozpouští krev dostal mozkovou mrtvici obrovského rozsahu. Bylo málo pravděpodobné, že se děda z komatu probere. Byl jsem na dně. Uprostřed léta, kdy jsem si užíval prázdnin po úspěšném školním roce umíral člověk, který byl pro mě v té době jeden z nejdůležitějších v životě. Myslel jsem, že je to všechno zlý sen, že někdo zavolá že to vůbec není pravda a děda je v pořádku. Celé dny jsem trávil doma a myslel jsem na něj. S nikým z kamarádů jsem se nechtěl vidět a snažil jsem se vyhýbat i rodině jak jen to šlo. Výjimka která ho potkala se stává přibližně pěti lidem z tisíce. Říkal jsem si, proč se to muselo stát zrovna jemu. Znáám spoustu špatných lidí, kteří by si to zasloužili mnohem víc než děda. Kdo určil, že to muselo potkat zrovna jeho? Proč vlastně žijeme? Proto, abychom v průběhu života přicházeli o naše blízké a abychom trpěli různé strasti? K čemu jsou všechny ty hezké okamžiky, když už nemůžou být další. Než se to dědovi stalo, hrozně jsem se těšil na další školní rok, kdy za ním budu zase chodit. Představoval jsem si, co všechno spolu podnikneme a jak bude děda zase rád až uvidí mé školní úspěchy. Naděje ale umírá poslední. Čekal mě ještě jeden zážitek, měli jsme za ním jet do nemocnice. Tušil jsem, že to bude asi hodně náročné na nervy, ale to co jsem viděl bylo ještě horší než jaké jsem si to představoval. Děda ležel na intenzivní péči. Po celém těle měl hadičky a hrozně těžce dýchal. Chvilkami jakoby se chtěl probrat a prudce sebou škubal. Doktorka nám ale sdělila, že se už nikdy neprobere a že je jen otázkou času kdy mu vypoví životní funkce. Po tomhle zážitku jsem chodil jako ve snách. Bylo mi docela jedno co se kolem mě děje. Myslel jsem jen na dědu, na okamžiky které jsme spolu prožili. Na naše rozhovory. I přes den se mi jakoby zdály sny. Myslel jsem že jsem s ním a že si spolu povídáme. Po několika dnech jsem se snažil začít žít co možná nejvíc normálně. Jenže se mi to moc nedařilo. Pořád jsem viděl, jak tam ležel. Kde asi v tu chvíli bylo jeho vědomí. Viděl mě odněkud z onoho světa, nebo z nějaké mezistanice mezi tímto a oním světem? Chtěl jsem mu říct jak moc ho mám rád a doufal jsem, že stačí když na to budu myslet a tím to on bude vědět. Co vede lidi k tomu myslet si, že vůbec existuje nějaký druh existence po smrti? Co když ona duše prostě zmizí. Nebo existuje nějaké místo, kde jsou duše všech zemřelých a odkud vidí vše co se na zemi děje? Nevěděl jsem tehdy co si o tom mám myslet a nevím to dodnes. Spíše jen doufám, že nějaké takové místo existuje a že je to opravdový ráj, kde není bolest a utrpení a že až se tam jednou dostanu i já, setkám se s člověkem, který pro mě hrozně moc znamenal, s dědou.

David Cwik